

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **AutoForum, spol. s r. o.**, IČ: 465 08 660
se sídlem Na Spravedlnosti 1533, 532 31 Pardubice
zastoupen JUDr. Jiřím Netíkem, advokátem AK
se sídlem Sukova třída 1556, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, IČ 750 46 962
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. 7475/1.30/16-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj se sídlem v Hradci Králové rozhodl jako orgán I. stupně, tedy správní úřad věcně a místně příslušný dle ust. § 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), o uložení pokuty ve výši 20.000,- Kč za správní delikt, spočívající v porušení ust. § 112 odst. 3 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“).

2. Kontrolou evidence bylo u žalobce správním orgánem zjištěno, že zaměstnanci A. H., M. P. a J. V. pracovali na pracovní pozici vrátný a vrátný – recepční, zařazené v příloze k nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě a nejnižších úrovních zaručené mzdy (dále jen „nařízení vlády č. 567/2006 Sb.“), v části ostatní a společné pracovní činnosti, ve 2. skupině bod 13. Provádění obchůzek a obsluha bezpečnostního systému včetně kamerového, vyhodnocování a sledování snímání okolí budov, archivace snímaných záznamů.
3. U těchto zaměstnanců byla sjednána ve mzdovém výměru ze dne 11. 12. 2012 hodinová mzda ve výši 51,30 Kč při týdenním rozsahu pracovní doby 37,5 hodin, ve mzdovém výměru ze dne 30. 12. 2014 pro rok 2015 hodinová mzda ve výši 58,70 Kč při týdenním rozsahu pracovní doby 37,5 hodin. Pro výše citovanou pracovní pozici stanovil předpis, uvedený v bodě 2, nejnižší úroveň zaručené mzdy při týdenním rozsahu pracovní doby 37,5 hodin výši 59,60 Kč a žalobce tak nesplnil svoji povinnost poskytnout zaměstnancům doplatek ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úroveň zaručené hodinové mzdy, což činilo v důsledku rozdílu v částce na 1 odpracovanou hodinu 8,30 Kč v r. 2014. I v následujícím roce 2015 nebyli tito zaměstnanci zařazeni do 2. skupiny bodu 13, kde pro rok 2015 je stanovena nejnižší úroveň zaručené mzdy při týdenním rozsahu pracovní doby 37,5 hodiny ve výši 64,80 Kč, rozdílu u jedné odpracované hodiny činil 6,10 Kč. Rozhodnutí orgánu I. stupně pak vypisuje u každého zaměstnance počet odpracovaných hodin v jednotlivých měsících daného období a vyplacené částky mzdy, náhrady mzdy za čerpanou dovolenou.
4. Dále rozhodnutí ze dne 1. 8. 2016 konstatovalo, že žalobce jako zaměstnavatel sjednal ve mzdovém výměru zaměstnankyně J. V. dne 1. 6. 2012 měsíční smíšenou mzdu složenou ze mzdového tarifu ve výši 9.400,-/4.700,- Kč a podílové složky mzdy stanovené procentní sazbou při týdenním rozsahu pracovní doby 37,5 hodiny a ve mzdovém výměru zaměstnankyně V. S. pak ve mzdovém výměru ze dne 1. 6. 2012 měsíční smíšenou mzdu složenou ze mzdového tarifu ve výši 9.000,- Kč/4.500,- Kč a podílové složky mzdy stanovené procentní sazbou při týdenním rozsahu pracovní doby 37,5 hodin. Uvedl dále částky, vyplacené zaměstnankyním v průběhu jednotlivých měsíců r. 2014 a konstatoval, že pracovní pozice, na nichž vykonávaly tyto pracovnice pracovní úkony, měly být dle výše cit. předpisu zařazeny do 3 skupiny pro obchodní provoz a pohostinství bod 1. – nabídka a samostatný prodej zboží, přejímka, uskladňování, vystavení a aranžování zboží v prodejně včetně inkasa, kde je stanovena nejnižší úroveň zaručené mzdy ve výši 10.400,- Kč úměrně snížené sjednané kratší pracovní době na 9.750,- Kč, čímž žalobce nesplnil svou povinnost poskytnout zaměstnanci doplatek ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úroveň zaručené měsíční mzdy.
5. Uvedeným postupem tak dle zjištění správního orgánu v žalobou napadeném rozhodnutí žalobce porušil ustanovení § 112 odst. 3 písm. a) zákoníku práce – nedosažne-li mzda nebo plat bez mzdy nebo platu za práci přesčas příslušné nejnižší úrovně zaručené mzdy podle odst. 2, je zaměstnavatel povinen zaměstnanci poskytnout doplatek, písm. a) ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úroveň zaručené měsíční mzdy, nebo ve výši rozdílu mezi mzdou připadající na 1 odpracovanou hodinu a příslušnou hodinovou sazbu nejnižší úrovně zaručené mzdy. Tím se žalobce měl dopustit správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců ve

smyslu ust. § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce a dle písm. c) tohoto ustanovení mu byla uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč.

6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2017 bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

II. Žalobní argumentace

7. Žaloba směřuje proti části rozhodnutí, která konstatuje pochybení u zaměstnanců, uvedených v bodě 2., tedy u A. H., M. P. a J. V., a namítá, že žalobce tyto zařadil v profesi „hlídač“ a „hlídač – recepční“ v souladu s nařízením vlády do první skupiny prací, a to zejména s ohledem na složitost, odpovědnost a faktický rozsah a namáhavost vykonávaných prací.
8. Přibližuje, že do pracovní činnosti zaměstnanců vrátnice žalobce patří zejména otevření vjezdové brány do areálu, vypnutí osvětlení areálu (vypínač od vrátnice cca 60 m), odemčení vchodu do administrativního objektu, výdej klíčů uložených na vrátnici příchozím zaměstnancům prodejen, zvedání vjezdové závory příjezdějícím vozidlům zaměstnanců a nájemců areálu či jejich návštěvám stacionárním nebo mobilním tlačítkem, zvedání závory, podávání informací návštěvám zejména o umístění nájemců v areálu nebo o umístění zaměstnanců v administrativní budově. Dále se jedná o případné občasné převzetí a následné předání vzkazů nebo zásilky od klientů zaměstnavatele nebo nájemců, spojování případných telefonních hovorů pro zaměstnavatele, které nejsou směřovány na přímou linku uživatelů, uzamčení vchodu do administrativní budovy a uzavření vchodové brány, při vpuštění do objektu povinnost zapisování všech příchozích osob a vozidel do evidence příjezdů a odjezdů, v zimním období zapnutí osvětlení areálu. Při noční směně je prováděna běžná obchůzka objektu a vnitřní části areálu (doba trvání obchůzky cca 10 – 15 minut). Přibližně 2x týdně převzetí zboží od dodavatelů zaměstnavatele s nočním závozem, což je převzetí balíku se zbožím a jeho uložení do vstupní haly vedle vrátnice, neprovádí žádnou kontrolu ani potvrzování převzetí zboží. Pravidelné dobíjení mobilního telefonu, kterým je vybavena vrátnice, běžný úklid prostor vrátnice (lednice, mikrovlnná trouba, varná konvice), provedení záznamu o závadách zjištěných při obchůzkách do „knihy služeb“, které následně řeší jiní pracovníci oddělení správy budovy zaměstnavatele.
9. Žalobce odkazuje na nařízení vlády č. 567/2006 Sb., dle něhož jsou ohledně obecné charakteristiky skupin zahrnuty do druhé skupiny prací pro účely stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy „Stejnorodé práce s rámcovým zadáním a s přesně vymezenými výstupy, s větší možností volby jiného postupu a s rámcovými návaznostmi na další procesy (dále jen jednoduché práce). Práce s celky a sestavami několika jednotlivých prvků (předmětů) s logickým uspořádáním s dílčími vazbami na jiné celky (sestavy). Práce předpokládající jednoduché pracovní vztahy. Dlouhodobé a jednostranné zatížení větších svalových skupin. Mírně zvýšené psychické nároky spojené se samostatným řešením skupiny stejnorodých časově ustálených pracovních operací podle daných postupů. Dle Přílohy tohoto nařízení ohledně Příkladů prací ve skupinách podle oborů u „ostatních a společných pracovních činností“ jsou v první skupině prací pod bodem 5 uvedeny činnosti, spočívající v kontrole příchodu a odchodu zaměstnanců a dalších osob, příjezdů a odjezdů vozidel, výdej klíčů. Ve druhé skupině pod bodem 12 jsou pak uvedeny zajišťování ochrany objektů, zařízení sbírek apod., zjišťování a předběžné šetření krádeží a poškození, spolupráce s policií, pod bodem 13 jsou pak uvedeny činnosti

spočívající v provádění obchůzek a obsluha bezpečnostního systému včetně kamerového, vyhodnocování a sledování snímání okolí budov, archivace nasnímaných záznamů.

10. V dalším žalobce poukazuje na nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě (dále jen „nařízení vlády č. 222/2010 Sb.“), kde je v Příloze stanoveno zařazení prací do platových tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti a členění podle druhu do povolání. Dle názoru žalobce lze takto hodnotit i práce v podnikatelské sféře. Z hlediska složitosti, odpovědnosti a namáhavosti by pak práce vrátného měla být zde zařazena pod bodem 1.06.08 do platové třídy 1 až 3. Dle ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 567/2006 Sb., jde-li o zaměstnance, kterým je podle zákoníku práce poskytován plat zahrnující skupiny prací podle odst. 1 - práce zařazené do jednotlivých platových tříd zvláštním předpisem, a to a) 1. skupina prací zahrnuje práce v 1. a 2. platové třídě. Sjedený druh práce „hlídač – recepční“, kterou fakticky vykonávali zaměstnanci žalobce, spadá dle popisu činností do první skupiny prací, a to i analogicky dle cit. nařízení vlády č. 222/2010 Sb. Nevykonávali fakticky žádné činnosti, zařazené do druhé skupiny prací, neboť neprováděli žádné obchůzky a obsluhu bezpečnostního systému včetně kamerového, ani vyhodnocování a sledování snímání okolí budov, ani neprováděli archivování nasnímaných záznamů.
11. Žalobce požádal v souladu s ustanovením § 8a odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen zákon č. 435/2004 Sb.), o poskytnutí stanoviska Krajskou pobočku Úřadu práce ČR v Pardubicích. Z jejího stanoviska ze dne 8. 8. 2016 vyplývá, že pracovní činnost na vrátnici na pracovišti Pardubice, Na Spravedlnosti 1533, by měla být zařazena a odměňována v 1. skupině prací dle nařízení vlády č. 567/2006 Sb. Žalobce pak tedy žádal o stanovisku k tomuto závěru i Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, toto bylo vypracováno dne 8. 9. 2016 a plyne z něho též závěr, když se mj. uvádí, že jde o práce, srovnatelné složitostí, odpovědností a namáhavostí s příkladem „5“ – kontrola příchodu a odchodu zaměstnanců a dalších osob, příjezdů a odjezdů vozidel, výdej klíčů.
12. Rozhodnutí žalovaného se s touto základní námitkou nevypořádalo v souladu se zákonem, neboť žalovaný neprovedl řádný gramatický, systematický, ale ani logický výklad příslušného právního předpisu. Zde žalobce argumentuje zněním napadeného rozhodnutí, v němž mj. žalovaný zpochybnil to, zda žalobce poskytl k žádostem o stanovisko ucelené informace, zpochybnil i možné analogické odkazy na nařízení vlády č. 222/2010 Sb., jakož i argumentaci žalovaného ohledně dostačujícího výkonu jedné z předpisem uváděných činností v jiné pracovní skupině, byť by i nebyla vykonávána soustavně, ale třeba pouze jednou týdně. Navíc uvedl, že z žádného důkazu nevyplývalo, že žalobce užívá kamerový systém, který by měli příslušní zaměstnanci kontrolovat. S odkazem na zákoník práce a jeho ustanovení § 1a jsou tímto právním předpisem stanoveny základní zásady pracovního práva a v nich vyjádřena základní pravidla, jimiž se řídí pracovněprávní vztahy za účelem realizace jejich základních cílů, spočívajících v organizaci práce fyzické osoby a ve vytváření odpovídajících pracovních podmínek, jakož i v nezbytné ochraně zaměstnance při práci. Žalobce je přesvědčen, že činnost vrátného (recepčního), bez ohledu na to, zda je odměňován mzdou nebo platem, musí být s ohledem na složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané práce, rozsahem i obsahem, stejná jak v podnikatelské sféře, tak i ve veřejných službách a správě.
13. Vzhledem k výše uvedeným námitkám navrhl žalobce, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu, zabývajícím se zjištěním správního deliktu u 3 výše cit. zaměstnanců žalobce, zařazených na pracovní pozici vrátného a vrátného – recepčního,

v tomto rozsahu pak aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále žádal přiznat náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Písemné vyjádření žalovaného ze dne 19. 6. 2017 poukazuje na znění nařízení vlády č. 567/2006 Sb., které ve své Příloze u skupiny „ostatní a společné pracovní činnosti“ uvádí pro 1. skupinu prací v bodě 5.: „Kontrola příchodů a odchodů zaměstnanců a dalších osob, příjezdů a odjezdů vozidel, výdej klíčů“; pro 2. skupinu prací v bodě 12. a 13.: „Zajišťování ochrany objektů, zařízení, sbírek a podobně, zjišťování a předběžné šetření krádeží a poškození, spolupráce s policií“ a „Provádění obchůzek a obsluha bezpečnostního systému včetně kamerového, vyhodnocování a sledování snímání okolí budov, archivace nasnímaných záznamů“.
15. Z předloženého popisu prací, které mají nebo měly u žalobce pracovní pozice hlídač a hlídač – recepční vyplývá, že osoby zajišťující tyto činnosti v žádném případě nespadají (pouze) do 1. skupiny bod 5. prací, uvedených v Příloze cit. nařízení vlády. Zaměstnanci na této pozici totiž vykonávali další činnosti, spadající do 2. skupiny prací, zejména obchůzkovou činnost celého areálu, který vlastní žalobce, a to ať vnitřních prostor, tak vnějších, a to u velmi rozlehlého areálu. Správní orgán pak spatřoval vyšší složitost i v dalších úkonech, neboť tato pracovní pozice měla za úkol kontrolu docházky zaměstnanců žalobce, ale i zaměstnanců dalších nájemců, kteří v areálu podnikali, povolování vjezdů a výjezdů vozidel všeho druhu, pravidelnou kontrolu vodoměru, v případě nutnosti přivolávání první pomoci mobilním telefonem, přiděleným na vrátnici, převzetí nepoštovních zásilek pro uživatele objektu, převzetí zboží od dodavatelů žalobce apod. Vzhledem k uvedeným skutečnostem pak je správní orgán přesvědčen, že takovým činnostem odpovídá i zařazení do 2. skupiny prací. Žalovaný uvedl, že právní názor správních orgánů při zkoumání pracovní náplně, kterou žalobce předložil, vycházel z objektivně zjištěných skutečností a těmito pracovními pozicemi dovodil i vyšší zařazení ve skupinách prací (tedy 2. skupinu prací) a jemu náležející odměnu.
16. Žalobce se snaží postavit svoji obhajobu na srovnání dvou právních předpisů, a to dvou nařízení vlády, tedy č. 567/2006 Sb., a 222/2010 Sb., avšak žalovaný je přesvědčen, že již ze samotného určení těchto dvou předpisů vyplývá, že žalobce neargumentuje správně, když tyto porovnává. Katalog prací nemá v žádném případě vazbu na stanovení minimální úrovně mzdy pro jednotlivé obory a skupiny prací. Je výčtem a katalogovým zařazením jednotlivých profesí ve veřejném sektoru a správě.
17. K žalobní námitce o tom, že pracovníci žalobce na pozici vrátný – recepční neprovádí žádné obchůzky a obsluhu kamerového systému ve smyslu bodu 13 pro druhou skupinu prací žalovaný uvedl, že pro zařazení do příslušné skupiny prací postačí konat byť jen jednu z uvedených činností a zaměstnavatel musí zaměstnance do této skupiny prací zařadit. Toto žalovaný odůvodnil ve svém rozhodnutí na str. 5 a 6. Žalobce předložil v průběhu kontroly svůj vlastní dokument „Pravidla kontrolních obchůzek objektu a areálu společnosti AutoForum s.r.o. platná od 1. 9. 2010 pracovní dny“, který je součástí spisového materiálu a z něhož jednoznačně vyplývá, že součástí pracovní náplně uvedených pozic bylo i provádění obchůzek. Žalovaný je proto i nadále názoru, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci

práce bylo žalobci prokázáno a v dalším odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.
19. Ze správního spisu plyne, že Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj vypracoval dne 7. 9. 2015 Protokol o kontrole, provedené v sídle žalobce ve dnech 4. 6., 13. 7. a 16. 7. 2015, a to za období 1. 1. 2014 – 30. 6. 2015. Proti zjištěným nedostatkům, uvedeným v protokolu, podal žalobce námitky, které byly zamítnuty vyřízením ze dne 19. 10. 2015. Dne 26. 5. 2016 byl vydán orgánem I. stupně Příkaz o spáchání správního deliktu a uložení pokuty ve výši 30.000,- Kč, po podaném odporu žalobce bylo provedeno ústní jednání dne 12. 7. 2016. Žalobce poté předložil správnímu orgánu zpřesňující informace o náplni práce vrátný – recepční, stanovisko ÚP ČR, krajská pobočka Pardubice, jakož i stanovisko MPSV ČR. Poté již bylo vydáno rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 1. 8. 2016 o porušení žalobce na úseku odměňování zaměstnanců, pokuta byla uložena ve výši 20.000,- Kč. Po podaném odvolání žalobce vydal rozhodnutí ze dne 8. 3. 2017 žalovaný (viz bod 6).
20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).
21. Z ustanovení § 112 odst. 3 zákoníku práce vyplývá, že „nedosáhne-li mzda nebo plat bez mzdy nebo platu za práci přesčas, příplatku za práci ve svátek, za noční práci, za práci ve ztíženém pracovním prostředí a za práci v sobotu a v neděli příslušné nejnižší úrovně zaručené mzdy podle odst. 2, je zaměstnavatel povinen zaměstnanci poskytnout doplatek a) ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úrovní zaručené měsíční mzdy, nebo ve výši rozdílu mezi mzdou připadající na 1 odpracovanou hodinu a příslušnou hodinovou sazbou nejnižší úrovně zaručené mzdy, pro účely doplatku se použije nejnižší úroveň hodinové mzdy, jestliže se předem nesjedná, nestanoví nebo neurčí použití nejnižší úrovně zaručené měsíční mzdy, nebo b) k platu ve výši rozdílu mezi platem dosaženým v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úrovní zaručené mzdy“.
22. Správní delikty právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců upravuje zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, a to v ustanovení § 26 odst. 1, kde je uvedeno, že „právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že – pod písm. b) neposkytne zaměstnanci mzdu nebo plat, alespoň ve výši minimální mzdy, popřípadě nejnižší úrovně zaručené mzdy nebo plat ve stanovené výši“. Dle odst. 2 téhož ustanovení pak lze za takový správní delikt uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč.
23. Z přílohy k nařízení vlády č. 567/2006 Sb., oddílu II. Příklady prací ve skupinách podle oborů – a zde části Ostatní a společné pracovní činnosti – vyplývá zařazení pracovních pozic do tří skupin, kdy v 1. skupině se týká sporné pracovní pozice dané věci zejména bod 5. Kontrola příchodu a odchodu zaměstnanců a dalších osob, příjezdů a odjezdů vozidel, výdej klíčů; ve 2. skupině pak bod 12. Zajišťování ochrany objektů, zařízení, sbírek a podobně, zjišťování a předběžné šetření krádeží a poškození, spolupráce s policií

(i když pouze např. jedním z těchto kritérií), a dále bod 13. Provádění obchůzek a obsluha bezpečnostního systému včetně kamerového, vyhodnocování a sledování snímání okolí budov, archivace nasnímaných záznamů.

24. Krajský soud po přezkoumání věci neměl vážnějších pochybností o správnosti a zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí správních orgánů. V daném případě považuje za nepochybné, že zaměstnanci žalobce, uvedení v bodu 2. rozsudku, pracovali v období, které bylo předmětem kontroly oblastního inspektorátu práce, v organizaci žalobce na pracovní pozici vrátný a vrátný – recepční, či hlídač, hlídač – recepční, neboť popisy této pracovní pozice vrátných vyplývají z dokladů, založených ve správním spisu. Tyto byly doloženy a předloženy žalobcem. Jak z pracovních náplní, tak např. i z námitek, podaných žalobcem proti kontrolnímu zjištění oblastního inspektorátu práce jasně vyplývá, že uvedený pracovník prováděl mj. i ve stanovených časech obchůzky, popsané tak, že projde administrativní budovu, projde areál a virtuálně zkontroluje stav objektů (např. zavření oken, event. průtok vody na umývárkách a WC, zhasnutí světel, stav vodoměru apod.), obchůzka trvá 15 – 20 min. a nepředstavuje záznamy bezpečnostního systému. Časy obchůzky jsou nastaveny ve volitelném intervalu cca 1 hodiny, aby případný narušitel objektu nemohl přesně určit, kdy na vrátnici nikdo není. Krajský soud je přesvědčen, že již tyto informace plně odůvodňují zařazení do 2. skupiny prací dle jejího popisu v bodě 23 tohoto rozhodnutí. Je logické, že postup zařazení do příslušné skupiny prací se odvíjí od porovnání jednotlivých bodů pracovní náplně, obsahuje-li tato popis činnosti, nacházející se ve vyšší skupině než některé ostatní, je pracovník zařazen do vyšší skupiny dle náročnosti prací, opačný postup by znamenal popření smysluplnosti takového právního předpisu. S ohledem na tento závěr pak soud považoval za zcela nadbytečné porovnání obsahu uvedeného nařízení vlády s jiným, který by měl působit podpůrně, neboť popis prací, plynoucí z přílohy nařízení vlády č. 567/2006 Sb., považuje soud pro danou problematiku za zcela dostačující. Odkazy na nařízení vlády, představující katalog prací ve veřejných službách a správě, s řešenou problematikou dané věci nesouvisí.
25. Pokud žalobce namítal, že jeho zaměstnanci, pracující na pozici hlídače, vrátného, nemohou splňovat podmínku pro zařazení do 2. skupiny prací z toho důvodu, že znění bodu 13 upravuje provádění obchůzek, obsluhu bezpečnostního systému včetně kamerového, a z toho vyplývající vyhodnocování těchto záznamů, soud připomíná, že i mnohé další body této přílohy obsahují více pracovních charakteristik, jistě pak bez toho, že by předpokládaly u jednoho pracovníka nutnost naplnění všech. Např. již bod 14 téže skupiny zní – samostatná kvantitativní, případně kvalitativní přejímka zboží, výrobků, materiálů a surovin, obsluha skladovacích mechanismů s využitím výpočetní techniky, kompletace pro odběratele a expedice. Z tohoto znění lze též, dle přesvědčení soudu, jasně uzavřít, že do této skupiny bude na základě znění bodu 14 patřit jak pracovník, který provádí přejímku zboží (bez dalšího), tak ale i pracovník, zařazený pouze na úseku expedice.
26. Protože žaloba obsahovala námitky pouze proti zjištěním žalovaného, týkajícím se pracovníků žalobce, uvedených v bodě 2 rozhodnutí soudu, k dalším zjištěním žalovaného, které se dotýkalo nesprávného postupu žalobce vůči pracovníkům J. V. a V. S., se soud nevyjadřuje. V tomto smyslu však připomíná, že již samotné pochybení v postupu zařazení do příslušné skupiny prací u těchto pracovníků žalovaného by jistě

opodstatnilo uložení pokuty ve výši 20.000,- Kč, k níž správní orgán přistoupil, zde pak s odkazem na možné uložení pokuty až ve výši 2 milionů Kč, jak soud uvedl v bodě 22.

27. Z vyjádření Krajské pobočky Úřadu práce v Pardubicích ze dne 8. 8. 2016 vyplývá možné zařazení popsaných pracovních činností v podmínkách úřadu do 1. nebo 2. platové třídy dle Katalogu prací ve veřejných službách a správě, které by se zahrnuly do 1. skupiny prací, vedoucí mzdově právního oddělení MPSV pak žalobci dne 9. 8. 2016 sdělila, že s žádostí o závazný výklad se lze obrátit na příslušný oblastní inspektorát práce, v obecné rovině spatřuje popis pracovní činností zaměstnanců vrátnice jako odpovídající 1. skupině prací v příkladu bodu 5. Z pohledu krajského soudu tak z uvedených stanovisek nelze vycházet, neboť úřad práce odkazuje právě na oblast veřejných služeb a správy v návaznosti na platové třídy, vyjádření MPSV je ve zcela obecné rovině, která problém jednotlivých bodů náplně pracovníků vůbec neřeší.
28. Krajský soud tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že své zaměstnance A. H., M. P. a J. V. nezařadil do 2. skupiny prací na pozici vrátný a vrátný – recepční (bod 13), část Ostatní a společné pracovní činnosti, Přílohy k nařízení vlády č. 567/2006 Sb., a pracovnice J. V. a V. S. do 3. skupiny prací, bod 1., pro obchodní provoz a pohostinství. Jednalo se o správní delikt dle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce (viz bod 22), v návaznosti na ustanovení § 112 zákoníku práce (viz bod 21). Dopad tohoto jednání pak žalovaný podrobně pro jednotlivé kontrolované měsíce r. 2014 a 2015 u jmenovaných pracovníků vyčíslil, neboť zjištěné pochybení znamenalo vyplácení nižších hodinových mezd, než které cit. právní předpis stanovil jako nejnižší úroveň zaručené mzdy pro určený týdenní rozsah pracovní doby. Jak již soud výše uvedl v bodě 22, s ohledem na horní hranici možné sankce se jeví uložení pokuty v daném případě ve výši 20.000,- Kč za částku, u níž s ohledem na popsané porušení právních předpisů soud o snížení neuvažoval.
29. Z výše popsaných důvodů krajský soud po přezkoumání věci žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl ve věci úspěšný. Tím byl v daném případě žalovaný, který náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. února 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu